

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Вівторок, 23 грудня 1986 року

№ 153 (3816).

Ціна 2 коп.

ВІТАЄМО ПРИЗЕРІВ

НАПРИКІНЦІ листопада в Москві пройшла Всесоюзна конференція студентів та учнів-іноземців, що вчаться в СРСР, на тему: «XXVII з'їзд КПРС про створення всеохоплюючої системи міжнародної безпеки і боротьбу народів за мир».

У роботі конференції взяли участь більше 300 юнаків і дівчат із 62-х країн світу. Вони виступили з доповідями «XXVII з'їзд КПРС про основи створення загальної системи міжнародної безпеки», «Варшавський договір — гарант миру, конструктивний фактор європейської і світової політики» та іншими.

Студентство Кіровограда представляли переможці міської міжнародної конференції Сентар Вісек Сингх з КІСМУ та Алехандро Родрігес Муньоз — курсант III курсу Вищого льотного училища цивільної авіації. За активну участь у Всесоюзній конференції іноземних студентів хлопців нагороджено пам'ятними дипломами.

А. КЕВАРКОВА,
відповідальний секретар міської ради
у справах іноземних студентів.

НАБЛИЖАЄТЬСЯ ДО ЗАВЕРШЕННЯ ЗВІТНО-ВИБОРНА КАМПАНІЯ В КОМСОМОЛІ. МИНУЛОЇ СУБОТИ ВІДБУЛАСЬ XXXIV КІРОВОГРАДСЬКА МІСЬКА КОМСОМОЛЬСЬКА ЗВІТНО-ВИБОРНА КОНФЕРЕНЦІЯ. НОТАТКИ НАШОГО КОРЕСПОНДЕНТА З КОНФЕРЕНЦІЇ ЧИТАЙТЕ НА 2-й СТОРІНЦІ.

АНОНС

Не буває без «але»

Звітно-виборні комсомольські збори в нашому цеху пройшли гостро. Дивлячись з позиції перебування на свої робітничі справи, зокрема, на трудовий ритм всього цеху в цілому, ми не можемо байдуже ставитися до того, що останнім часом випадає нестабільно, з перебоями. Зволікають ремонтні та деякі інші технічні служби цеху, та, в основному, нестримність дошкулє нам з вини інструментального цеху, який часто зриває нам зап-

чеслав Козуб, Микола Кузьминецький, Юрій Остатний, Анатолій Єрмоленко, Костянтин Сторожешко. Вони ж перемогли у соціалістичній гонимості за результатами першого тижня комсомольської вахти.

Помітно погирнула робота комсомольського бюро і «Комсомольського прожектора» (начальник штабу — Борис Джафаров). Щоб упорядкувати видавання метизів іншим цехам, недавно ми добилися встановлення вагів та будівництва кладової на дільниці підйому.

Непривільно живеться порушникам трудової і виробничої дисципліни. Хлопці організували свій оперативний комсомольський загін дружинників, очолюють його кандидат у члени КПРС Микола Кузьминецький та комсомо-

Неформально йде робота й у підшефній середній школі № 34. Молоді робітничі Наталя Тарасенко і Тетяна Павленко охоче йдуть до своїх друзів, стали у них частими гостями. Нещодавно вони привели піонерів і школярів із 4 «В» на екскурсію в заводський музей, а потім допомогли їм підготувати збір загону про піонерську символіку, атрибуту й ритуали.

Але, на жаль, ще не всі члени ВЛКСМ серйозно ставляться до своїх комсомольських обов'язків. За 6 років, як я комсоргом, від нас пішло багато перспективних, висококваліфікованих молодих робітників. Чому? Переважно через житлову проблему. Це — найбільш вузьке місце на нашому виробництві.

У Кіровограді вже створено правління молодіжного житлового колективу, в якому при пайовій участі

буде займатись будівництвом квартир і молоді нашого об'єднання. Та все ж, це перспектива, і не для всіх. Багатьом молодим сім'ям доведеться й далі тулитися по чужих квартирах. Адміністрації треба більше турбуватися про молоді, а на роботу в нас завзяте вистачить.

Л. ГОРБАНЬ,
секретар комсомольського бюро метизного цеху виробничого об'єднання до сілвакх «Червона зірка».

Повернувся з Чорнобиля

Молодий комуніст, тракторист автопарку Ульяновського цукрозаводу Микола Льюшенко виконував урядове завдання по ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській атомній електростанції. Працюючи на особливо небезпечній ділянці, він проявив високу свідомість, дисциплінованість і трудовий героїзм, за що нагороджений Почесною грамотою.

Недавно механізатор повернувся в свій рідний колектив. Тепло, побатьківськи зустріли Миколу товариші по роботі. В останні дні цього річного виробничого сезону М. Льюшенко трудився на призаводському бурякопункті трактором ПТС-77 подавав коренеплоди в гідро-транспортери. І тут відзначився сумлінною працею, перевиконавши планові завдання.

Л. БАЖАТАРНИК,
громадський кореспондент «Молодого комуніста».

Ульяновський район.

НА ТРИБУНУ ОБЛАСНОЇ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

ВИХОВАТИ ГРОМАДЯНИНА

Сьогодні багато говориться про дефіцит молодих кадрів у селі, що молоді, як і п'ять, десять років тому нестримно залишали село. Чому?

Відповідь на це запитання турбує і нас, вчителів. Бо багато в чому саме від нас залежить майбутнє села. Ми постійно шукаємо відповіді на це запитання.

В нашій школі на сьогоднішній день колектив підібрався хорший. І — дуже молодий. Варто лише сказати, що середній вік вчителів десятиріччя — 25 років, комсомольців — 15 із 27 педагогів школи. Виходить, залишається молоді у селі? Виходить, є кому дбати про завтрашній день Панчевого! Дбати по-повному, по-справжньому.

Часто-густо звинувачують молодих у пасивності, в байдужості. Але ж ці риси не в генах передаються дітям! Активну життєву позицію в людині треба виховувати. Школа мусить зробити тут, мабуть, найбільше. Особливо зараз учителя повинні донести до свідомості кожного учня суть глибоких перемін, які відбуваються в країні, добиватися розуміння, що від внеску кожного залежить загальний успіх.

Починати виховувати в учнів самостійність (у мисленні, діях, вчинках) треба з перших кроків перебування у комсомолі, у піонерській організації, навіть в жовтеньській. Перший досвід в громадському житті, перший виступ на комсомольських зборах, перша відповідальність за довірену справу. Іх багато цих «перших». Головне, аби це «перше» не залишилось у пам'яті як невдача, неспроможність, побоювання взятися за справу вдруге. Тому особлива увага має бути і з боку комсомольських активістів і учителів.

В Панчевській десятирічці допомагає вирішувати це завдання соціалістичне змагання класів за звання найкращих класом зразкового порядку. Учні беруть активну участь у громадському житті школи, свідомію корисній праці, прагнуть добре навчатися, бути прикладом у поведінці як у школі так і в селі. Підсумки завжди підбиваються неформально, зацікавлено, можна сказати — при максимальній гласності, адже визначаються найдостойніші, переможці на спільному засіданні комітету комсомолу школи, ради піонерської дружини, учнівського й педагогічного комітетів.

І центральна преса, й «Молодий комуніст» виступає педагогіч, звітах про районні комсомольські конференції постійно порушують питання про виховання активності школярів через самоуправління. Недаремно, адже часто в школі усе вирішують вчителі. В нашій десятирічці

комсомольці часто запрошуються на педагогічні ради, збори, щоб врахувати думку й учнів, коли вирішується якась справа, захід.

Однак рівень учнівського самоврядування має бути вищим. І не треба тут нарікати тільки на пасивність учнів. Вчительська надмірна опіка, неувага до учнівських, на перший погляд, «дівячих» ініціатив (а вони ж висловлюються широкі), іноді й повне нерозуміння їхніх запитів та інтересів, безпомічність наша спрямувати енергію комсомольців і піонерів — ось що стоїть нам на дорозі, щоб виховати з учнів справжнього громадянина. Тому й залишається багато «справ» на папері, а ще більше — в розчарованих дитячих душах.

Випускник школи йти у життя має в твердих ідейних переконаннях. Найкращою формою уже кілька років ми вважаємо роботу суспільно-політичних клубів. У клубі «Прометей» нашої школи є кілька секцій: масово-політичних заходів, юних політиформаторів, юних лекторів. Багатий клуб і на формі роботи: регулярно влаштовуємо конкурси політичних плакатів, прес-конференції, ярмарки солідарності, захист політичних бюлетенів та інші. Одне слово, досвід ідейно-політичного виховання у нас є. Треба тільки вміти його використовувати: неупереджено, неав'язливо, зацікавлено.

Реформа школи, яка втілюється сьогодні в життя, повинна відповісти на одне з головних запитань: як підвищити рівень знань в учнів? Поки що він низький. Хіба можна говорити про ефективність ідейно-політичного виховання з учнями, яким навіть трійки ставляться авансом? І тим більше прикро, що такі учні — комсомольці.

Взагалі, установка на чисельне впровадження комсомольських лав — явище вкрай негативне в нашій Спідії. Авторитет члена ВЛКСМ від нього падає. Навряд чи пора питанню про прийом у комсомол цілком перенести у первинку, бо в райкомі з хлопцем чи дівчиною знайомляться лише за анкетними даними і частіше свято прийому перетворюється на звичайний будень, формальність. Яким ти станеш громадянином залежить уже сьогодні — який ти комсомолец. Думаю, що іншої думки не може бути.

Сподіваємось, що обласна комсомольська конференція з цього приводу поведе відверту, схвильовану розмову.

О. СИНЬОКА,
організатор позакласної і позашкільної виховної роботи Панчевської середньої школи, делегат обласної комсомольської конференції.

Новомиколаївський район.

дання через відсутність того чи іншого інструменту (а в дефіциті у нас близько 60 його позицій). Погані поставки металу і з боку відділу матеріально-технічного постачання.

Обговоривши на зборі такий стан справ, ми вирішили розв'язувати ці проблеми разом з адміністрацією. Так і народилася ініціатива — XX з'їзду ВЛКСМ — 20 трудових тижнів».

24 листопада стали ми вперше на трудову вахту. А 29 листопада комсомольці організували су-

ботник. У те, що план місяця був виконаний на 103,7 процента, внесли вагомий частку своєї праці і наші активісти. Це Вя-

чеслав Козуб, Микола Кузьминецький, Юрій Остатний, Анатолій Єрмоленко, Костянтин Сторожешко. Вони ж перемогли у соціалістичній гонимості за результатами першого тижня комсомольської вахти.

Помітно погирнула робота комсомольського бюро і «Комсомольського прожектора» (начальник штабу — Борис Джафаров). Щоб упорядкувати видавання метизів іншим цехам, недавно ми добилися встановлення вагів та будівництва кладової на дільниці підйому.

Непривільно живеться порушникам трудової і виробничої дисципліни. Хлопці організували свій оперативний комсомольський загін дружинників, очолюють його кандидат у члени КПРС Микола Кузьминецький та комсомо-

масові зустрічі цього прекрасного свята.

А ще існує й така думка: що там міркувати, безпечно пляшку шампанського, йти до знайомих (у них же трикімнатна квартира, кольоровий телевізор, магнітофон), подивитися телевізійний вогник, послухати музичку — що ще потрібно? І дивуєшся з таких людей: буцім і молоді ще, а вже записалися до старих висиджувальників квартирних...

А куди ж повинні подітися ми, молоді спеціалісти, хто прийав за направленням до незнайомого міста, хто не має ще тут близьких друзів? Читаєш у газетах, дивишся по те-

Як зустріти Новий рік?

Дорога редакціє!

Обставили змусили мене написати тобі листа. Один за одним облітають календарні листки, мов осінні пожовкле листя. Біжить, спішить до нас, ступає вже у дзеркало Новий рік, і хочеться його зустріти якнайкраще. Природно, виникає питання: як організувати це поворотне свято? Куди піти? Де провести своє дозвілля?

Запитує ватажків комсомолу, знайомих: як проходити бал-маскарад у Кіровограді? Кожен з них стоне плечима. Тому хоч не хоч доводиться робити висновок, що вони індивідуально не можуть вирішити цього питання. Але ж ми, молоді спеціалісти, хто прийав за направленням до незнайомого міста, хто не має ще тут близьких друзів? Читаєш у газетах, дивишся по те-

лебаченню — як цікаво проходить поворотне свято в інших містах! Як в нагороду дають комсомольцям запрошення на бал-маскарад. А як цікаво проходять поворотні вечорини з Дідом Морозом і Снігуронькою! Напевно, там культиваційники й комсомольські активісти не відмовляються на запитання: де можна змістовно й пам'ятно зустріти свято?

Може, редакція відповість на моє запитання? А може й розвратить тих, кого це запитання безпосередньо стосується?

З повагою
Галина ЯРОШ,
лікар.

М. Кіровоград.

ЗА ЧИМ ЖЕ СПРАВА? ДІЯТИ!

«Комітети комсомолу ще недостатньо використовують можливість більш активного залучення комсомольців і неспількової молоді до вирішення важливих господарських завдань: у прискоренні науково-технічного прогресу, підвищенні продуктивності праці, економічного використання ресурсів, зміцненні трудової й технологічної дисципліни». (Із постанови XXXIV Кіровоградської міської комсомольської звітно-виборної конференції).

Працювати краще, ефективніше, подвоїти, потроїти зусилля — саме так розуміють своє покликання й спідчані неспількова молоді міста. Так розуміє свій обов'язок і комсомольсько-молодіжний колектив ВО «Червона зірка», де бригадиром Є. Красножон. Цей колектив зобов'язався виконати п'ятирічний план за 4 роки; бригада фрезерувальників модельного цеху чавуноливарного заводу, де бригадиром В. Дубінін, вирішила план 2-х років п'ятиріччя виконати до 70-річчя Великого Жовтня. Є чимало й інших прикладів трудової звитяги.

Є тут, однак, і формалізм. Так, у молодіжних колективах фабрик індуштиву й ремонту одягу, паншійної соціалістичної зобов'язання з року в рік переписуються під копірку. А практично в усіх комітетах комсомолу підсумки соціалістичного змагання визначають лише переможців, відстаючи ж залишаються в тіні, і до них, звичайно, ніяких претензій.

Як наслідок, міськком комсомолу не зміг знайти дійових форм узагальнення й поширення передового досвіду; навчання керівників і групкомсортів колективів було безсистемним.

Делегат І. Бобров, зокрема, зазначив, що введений у дію влітку цього року на домобудівному комбінаті, де він працює, бригадин підряд уже дав позитивні наслідки: на 10—15 процентів зріс випуск збірного залізобетону, поліпшилася комплектисткість його поставок. Але якість матеріалів та виробів, які на ДБК надходять з ВО «Кіровоградзалізобетон» (треба сказати, не-

ритмічно), дуже низька. На невиконання чи зрив планів впливає також і кадрова проблема — кваліфікованих працівників замало.

Разом із зазначеними успіхами майже завжди йдуть і промахи, іноді дуже болючі. У своєму виступі делегат від комсомольської організації чавуноливарного заводу В. Черненко зробив наголос на низькій якості підготовки молодих спеціалістів, які приходять на підприємство. Немає безпосередньої віддачі від них як від генераторів нових розробок, рацпропозицій тощо. Тож недивним є і той факт, що на молодіжні числа рацпропозицій по-

дають окремі ділянки ідейно-виховної роботи, використовують формалізм...» (Із постанови конференції).

Сьогодні в 371 школі комсомольської політосвіти міста навчається понад 8 тисяч молодих слухачів. Серед кращих пропагандистів А. І. Полохович (виробничо-швейне об'єднання), Ю. В. Подколізін (ВО «Червона зірка», М. В. Самченко із «Гідросили», Ю. С. Хованський із «Друкмашу» та інші. Але, як відзначили делегати, у системі комсомольської політосвіти ще не зжито формалізм. Делегат Ю. Устиновський, зокрема, наголосив, що горішки за цифрами призводять до застою в роботі,

ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

всьому чавуноливарному припадає лише 10 частин.

За два роки, що відділяють цю звітно-виборну від минулої, ситуація із підвищенням якості продукції дещо поліпшилася, але до ідеалу все ще чимало. Із критики висновків не роблять комсомольці й неспільчані взувтевої фабрики, ремонтно-механічного заводу, швейного виробничого об'єднання «Україна», будівельних трестів. Бездіяльними тут, відповідно, залишаються й пости й штаби якості. А втрати від браку дійсно вражають. Лише за перше півріччя цього року на Кіровоградському заводі радіовиробів вони склали 37,4 тисячі карбованців.

Рішенням міськвиконкому в листопаді цього року вирішено створити в обласному центрі перший молодіжний житловий комплекс. Це буде одна з практичних форм підвищення активності молоді. Такого ж ентузіазму, як при відборі кандидатів до МЖК та їх будівництва, варто, очевидно, чекати й у сфері соціально-культурного взагалі.

«Міськком, райкоми комсомолу нерішуче перегля-

дають на організації таким чином заняття шкіл доводиться буквально «заганяти». Як же можна привести перебудову й сюди? Очевидно, на думку делегата, перш за все підвищенням персональної відповідальності всіх причетних до цієї роботи, у зв'язку з чим поживити діяльність районних методичних рад. Авторитет їх помітно підупав.

Питання ідейно-виховної роботи як не можна тісно пов'язано із підвищенням загального рівня масово-політичної роботи кожного активіста. Слово за змістовною, продуманою програмою вільного від виробничої діяльності часу сучасної молоді, за болючим для більшості випадком питанням організованого дозвілля. У місті вже є заклади культури й спорту, спільна робота яких із комітетами комсомолу стала змістовнішою й ефективнішою. Є чимало гуртків художньої самодіяльності, 21 колективу при своєму званні народного. У традицію ввійшло проведення конкурсів самодіяльної і політичної пісні.

За останній час як від-

місті було створено близько десяти дискотек. Але через низький ідейно-художній рівень вечорів, організованих у частині дискотек, вони проіснували недовго. Швидко набуло популярності кафе «Молода сім'я», створене Кіровським райкомом ЛКСМУ; але втрата належного контролю з боку того ж райкому призвела до випадків порушення порядку. Щоб попередити подібні явища, у тому числі й у молодіжному кафе «Юність», яке відкрито недавно, у жовтні цього року при міськкомі комсомолу створено міську раду дискотек на базі молодіжного клубу «Олімпія». Рада покликана координувати роботу молодіжних об'єднань подібного виду. Делегат конференції, музичний керівник згаданого клубу Г. Непомнящий у своєму виступі зупинився не лише на добутках «Олімпії» за неповних 7 років її існування. Так, програми «Твої вороги, молоді», «Над цим варто замислитися», «На що розраховує містер Стронг?» та інші сподобалися відвідувачам вечорів не менше, ніж музичні й розважальні. Але, повертаючись до питання з організації координаційної ради, Г. Непомнящий зауважила на появі й розростанні бюрократичних відомчих бар'єрів з боку керівників окремих підприємств і організацій міста. Мова про поширену позицію «дискотека наша — комсомол їй не хазяїн!».

Одночасно з цим делегат наголосила на необхідності методичної допомоги як центру, так і клубу. Крім того, делегати конференції жваво сприйняли пропозицію Г. Непомнящої підтримати рух молоді з так званим конкретним творчим трудом: скажімо, із реставруванням архітектури. Ремонт «Олімпії», коли допомагати бралися навіть, по суті, сторонні люди, свідчить, що цю лінію варто заохочувати.

«Міськком, райком, комітетами комсомолу продовжувати удосконалювати стиль роботи, рішуче викоринувати параднізм, ширше використовувати індивідуальні форми роботи з молоддю...» (Із постанови конференції).

Прямим наслідком успіхів й упущень в роботі першочисних комсомольських організацій та райкомів комсомолу стала звітно-виборна кампанія. Вона виявилася цілеспрямованою, продуманою стратегією в роботі таких організацій, як ВО «Червона зірка», перша міська лікарня, інститут «Укрміськбудпроект», виробничо-швейне об'єднання. Але одночасно з цим звіти й вибори в таких організаціях, як ВО «Друкмаш», трест «Кіровоградміськбуд», телефонно-телеграфна станція, взувтева фабрика, фабрика «Ремвзуття» оголили досить серйозні внутрішні проблеми згаданих організацій. Делегат Е. Ткачов у своєму виступі справедливо наголосив на важливості підбору й умілої розстановки комсомольських кадрів на місцях.

На конференції вийшла заінтересована, практична розмова також і з питань міжнародної роботи, військово-патрістичного, атеїстичного виховання молоді. Свідченням цього стало ухвалення постанови з урахуванням зауважень і доповнень, висловлених виступаючими на конференції делегатами й гостями. Це, зокрема, стосувалося і пролозній, з якою вийшли на XXXIV міську делегати Ленінської районної комсомольської організації: комсомольці й неспількова молоді взувтевої фабрики, станції нерелівання крові, заводу «Червоний дзеркальник» та інших постановили й заклали підтримати їх провести у першому кварталі 1987 року комсомольсько-молодіжний суботник на честь XX з'їзду ВЛКСМ.

У роботі XXXIV Кіровоградської міської комсомольської звітно-виборної конференції взяв участь інструктор ЦК ЛКСМ України В. Береза.

На конференції виступили перший секретар Кіровоградського міськкому Компартії України Г. Т. Костромін та перший секретар обкому комсомолу П. Малий.

Відбувся перший організаційний пленум новообраного Кіровоградського міськкому комсомолу. Першим секретарем обрано М. Цигульського, другим — С. Алімово, секретарем-завідуючою відділом учнівської молоді — Н. Долгополову.

І. КУЦЕНКО.

КОЖЕН ЕПІЗОД

«ЗВУЧИТЬ»

Лісова стежина. Сонячне світло, пробиваючись крізь листя, наповнює простір прозорою зеленню. Лунає пісня «Тишина». Сумна й урочиста мелодія дедалі набирає силу, в кульмінаційній точці на екрані — спалах осіннього листя на тлі блакитного неба.

А наступний кадр — військове кладовище, оточене могутніми деревами. Звучить велична, скорботна музика Баха. Так починається слайд-фільм «Об этом не дано словами». Його автори — Оксана Ховрица, Алла Рольян, Сергій Щербина, Микола Гуреев. Усі вони — вихованці фотостудії Знаменської станції юних техніків.

Стрічка зайняла перше місце на республіканському конкурсі слайд-фільмів, що проходив у Житомирі. Колектив нагороджено Почесною грамотою ЦК ЛКСМУ, Міністерства освіти УРСР та кубком. Фільм буде представляти Україну на всесоюзному конкурсі.

Керівника фотостудії «Надія» Володимира Андрійовича Дурново я знаю давно. Гурток, який він очолює, працює понад шість років. За цей час у колективі склалися певні творчі традиції. Його творче кредо можна сформулювати так: фотографія — це мистецтво. З перших років існування гурток є незмінним учасником обласних та республіканських конкурсів, виставок дитячої фотографії. З 1981 року в нашій області почали проводитися зльоти-конкурси юних фотографів. Спочатку колектив завоював третє місце, потім — друге, а з 1983 року незмінно залишається лідером.

У 1980 році гуртківці освоїли нову для них галузь фотографії — кольорові діапозити. Згодом перейшли на створення слайд-фільмів. І перший із них завоював перше місце на республіканському конкурсі.

Навіть ті, що вже кілька років як залишили гурток, розіхалися по всій країні, не забуваючи свою студію, наставника. Шлють листи з армії Сергій Гуреев, Олег Рубан, часті гості в студії Ігор Данилюк, Олена Лебідь.

О. УСТИНОВСЬКИЙ.
м. Знаменка.

«КОПІЙКИ— НЕ ДРІБ'ЯЗОК!»

Під такою назвою у «Молодом комунарі» 2 жовтня був опублікований критичний матеріал про незадовільну роботу продавців овочевих магазинів м. Кіровограда. Редакції відповів заступник голови Кіровоградського обласного агропромислового комітету М. В. СРЕМЕНКО:

«Кореспонденцію обговорено на зборах колективу міськплодоовочекомбінату. Продавчині магазину № 1, розташованого по вулиці Леніна, Л. Соболеву за неодноразове недовважування і обрахування покупок звільнено з роботи. Продавчині Л. М.

Михалюк (ларьок міськплодоовочекомбінату знаходиться на когоспному ринку) за обрахування покупок позбавлено премії. Заступник директора по торгівлі Кіровоградського оптово-роздрібного плодовоовочевого комбінату К. Ф. Абалякін вказано на безконтрольність за торговим процесом.

Вжито заходів щодо збільшення й поліпшення фасування картоплі, овочів і фруктів. Посилено контроль за перебиранням їх на складах комбінату і в магазинах. Держагропрому УРСР задоволені ваги, які показують вагу продукції і її вартість.

«ПОРОЖНЕЧА»

Під таким заголовком 11 вересня ц. р. у нашій газеті була опублікована замітка, де йшлося про бездіяльність штабу «Комсомольського прожектора» когоспу «Шлях до комунізму» Знаменського району.

Перший секретар Знаменського міськкому комсомолу, голова міського штабу «КП» М. ДАVIDОВ повідомив, що критична газетна публікація обговорена на зборах комсомольського активу когоспа, засіданні міського штабу «Комсомольського прожектора». Критика на адресу комсомольської організації когоспу «Шлях до комунізму», міськкому комсомолу визнана справедливою. Міськкомом комсомолу проведено семінар для секретарів комсомольських організацій і начальників штабів «КП» на місцях. Із комсомольським ватажком когоспу «Шлях до комунізму» Іриною Чубині і начальником штабу «КП» господарства Ольгою Мосійченко проведено індивідуальне заняття з ознайомленням «Положення про «Комсомольський прожектор».

«Прожектористи» когоспу «Шлях до комунізму» провели рейд по творчих фермах господарства. Матеріали висвітлені у стінній «КП».

ЛЕНІНГРАД. Вихователів дошкільних закладів почав готувати факультет народів Крайньої Півночі Державного педагогічного інституту імені Герцена. Раніше тут вилучали вчителів тільки для середніх шкіл і технікумів. Зараз час вимагає готувати кваліфікованих спеціалістів і для малець.

П'ятдесят років вуз готує педагогічні кадри для народів Крайньої Півночі. Майже 300 представників двадцяти шести національностей номен рік одержують тут вищу освіту. Вони трудяться у школах Таймиру, Чукотки, Далекого Сходу, Камчатни, де більшість жителів ненабагато сягає 150 тисяч чоловік. На факультеті створено більше 100 нових навчальних програм на 14 мовах північних народів.

На знімку: консультація. В центрі — викладач евенкійської мови Ю. Д. СВЕРЖКОВА, лворуч — студентка II курсу Олена ЮР'ЄВА, праворуч — четвертокурсниця Олена БОЯРШИНА.

Фото М. АДАМОВИЧА.
Фотокорінь ТАРС.

22 ГРУДНЯ 1936 року перестало битися серце мужнього Миколи Островського. Та всі ці 50 років кличуть молоді на подвиг його безцінна книга «Як гартувалася сталь», його полум'яне життя...

За кілька днів до смерті М. О. Островський написав листа матері Ользі Досипівні: «Сьогодні я закінчив усі роботи над першим томом «Народжених бурєю»... Весь цей місяць я працював «у три зміни»... Тепер я відпочиватиму цілий місяць... Зимові місяці минуть швидко, і разом з весною я знов повернусь до тебе...».

Десять років повної нерухомості. В один із грудневих днів 1926 року Микола Островському з труднощами вдалося зробити кілька кроків — останніх самостійних кроків. Було це в Новоросійську, в день приїзду товариша по партії Марти Пуринь. По-

тяглися десять років нерухомості. Десять років... Але за цей час в його житті не було жодної зупинки — він завжди був у дорозі. І пройти цю доро-

вийшла напередодні похорон письменника. В цей день близьким і друзям вручали на пам'ять екземпляр книги у скромній чорно-жовтій обкладинці.

Тільки в 1936-му роман «Як гартувалася сталь» видавався тридцять шість разів!

Гімнстерку з ромбами, котру всі знають по хрес-

менник написав понад 20 листів рідним, друзям, видавцям і просто незнайомим — його читачам. Більшу частину з них адресовано дружині Р. П. Островській. «...Справді, все наше життя є боротьба. Справді, єдиним моїм життям є творчість». «...Тираж «Як гартувалася сталь» тепер 1 144 000. Сьогодні дістав звістку про видання книжки в Парижі французькою мовою». «...Позавчора одержав з Японії один примірник роману «Як гартувалася сталь»...».

Ще одна дата — 15 листопада 1936 року. В цей день на московській квартирі письменника відбулося засідання президії правління Спілки письменників СРСР, на якому обговорювали роман «Народжені бурєю». Після цього засідання М. Островський знов переробив

рукопис і створив «Остаточну редакцію». Цю роботу він закінчив 14 грудня 1936 року. І в цей же день написав матері: «...В особистому житті — ти єдине моє багатство...».

М. О. Островський, творець безсмертного образу Павки Корчагіна, пішов від нас у розквіті творчих сил — йому було лише 32 роки. Він ніколи не думав про славу письменника. Вона прийшла до нього сама. Читачі полюбили Павку Корчагіна за його мужність, безмірну відданість Вітчизні. Він кликав і кличе молодих на подвиг, на передову лінію нашого життя.

Тільки вперед, тільки на лінію вогню! Ці слова, наче незламний комісар, ведуть за собою. Ми стали свідками того, як гартується сталь у наші дні.

О. РЯБОШАПКА,
м. Знамянка.

НЕЗЛАМНИЙ КОМІСАР

гу не кожному дано. В листі до свого товариша Петра Новикова Микола Островський написав: «Те, що я зараз прикутий до ліжка, не означає, що я хвора людина. Це не вірно! Це нісенітниця! Я цілком здоровий хлопець!...».

22 жовтня 1936 року М. Островський приїздив із Сочі в Москву, бо у видавництва «Молодая гвардия» готувалася до виходу його книга «Народжені бурєю». Перша частина її

Рік 1936-й. Він був чи не найскладнішим, найтяжчим у житті М. Островського — хвороба прогресувала. Але він був і найщасливішим. Згадаймо кілька днів, всього кілька дат. У січні 1936 року М. О. Островському було присвоєно звання бригадного комісара. Сліпого, нерухомого, страждаючого від жорстокої болі письменника знову покликала армія, бо його книги також билися з во-

томатійних фотографіях, Микола Олексійович вперше одягнув 8 березня 1936 року. А 6 квітня того ж року відбувся виступ Островського на IX з'їзді комсомолу України. Промова транслювалася з Москви, з квартири письменника, в Київ.

Листи Миколи Островського. Вони ніби є продовженням його книги «Як гартувалася сталь». Лише в серпні 1936 року, вже перебуваючи в Сочі, пись-

вичувальну тактику, тобто чекануть допомоги звідкись».

Про те, що обіцяють керівники колгоспу, вже йшлося вище. З відділу культури райвиконкому редакція чекатиме відповіді після виходу цієї публікації у світ. А що ж сама молодь?

«Десять із двадцяти п'ять», — так відповіли на запитання про кількість молодих новомиколаївців у райкомі комсомолу. «Сорок п'ять», — поміркувавши й позигнавши пальці, сказала одна з авторів скверги Катя Вотусь. А скільки ж насправді? А які в цих молодих людей, крім надій на відокремлення і претензій, можливості і плани? Кому ж про це й знати, як не секретарю комітету комсомолу колгоспу М. Писку. І він влаштував зустріч із головою виконкому сільради, молдав,

ЛИСТ ПОКЛИКАВ У ДОРОГУ

Снігурочки за гроші не купиш...

землі. Нових будинків не зводять...». Але клубні мотиви все ж домінували: «Програвача нема, магнітофона теж. Інструменти для естрадного ансамблю забрали. Приміщення не опалюється, на голову скоро впаде стеля».

Завірена більш як двадцятьма підписаними під скаргую картини занепаду Новомиколаївки і деградації там культурного життя насправді видалася не такою вже похмурою. Село не мало вигляду «забитого» — немале, виділилися й нові будинки, правда, не цілі вулиці однакових, як в Інгую-Кам'янці. Вулиці заасфальтовані. А от клуб в аварійному стані. Всередині ж записи в блокноті доводило робити олівцем — у ручці паста замерзла. Стіни були обдрані, у стелі над сценою дірка, за кулісами звалені «на зберігання» фортепіано, балли, ревізент, паперу і ще багато дечого. У фойє безладно розкидані шашки, більярд, брудно. «До ремонту тут немає», — пояснила завідувача клубом Т. М. Козьма.

До Нового року повинні закінчити, — запевнила голова виконкому Інгую-Кам'янської сільради Г. І. Пилипейко. Голова колгоспу В. М. Олексієнко, котрого молоді новомиколаївці, судячи з листа, вважають винуватцем багатьох своїх клопотів, пообіцяв те ж саме.

Та все ж як сталося, що в Інгую-Кам'янці та ще одному селі господарства, Спільному, клуби відремонтовані, а Новомиколаївський ні?

Ми не думали, що та стеля завалиться. А трапилося це тому, що над нею розташований бак із опалювальною системою, який лопнув і потік, — пояснює В. М. Олексієнко.

А хто винен у поломці? Хто повинен відповідальність за завантаження? Хтось же був приставлений експлуатувати опалювальну систему! «Все зметено могутнім ураганом». — тобто ніхто нічого точно не знає і крайній німа. Якщо ж одержанням Новомиколаївської господарської самостійності така система виконання службових обов'язків і поблажливе ставлення до небажальства злишнього, то чому ж тоді цинізм роз'єднання?

Думаю, треба викоринювати й інертність, споживацький підхід молоді до організації свого дозвілля. Коли ця кореспонденція готувалася до друку, наша газета вмістила нотатки з районної комсомольської конференції. В доповіді на ній перший секретар О. Чалачій сказав: «Давно потребує ремонту клуб у Новомиколаївці. Допомогти в його реконструкції під силу комсомольцям села. Та з невідомих причин вони зайняли

нехай він дає відповідь на всі питання. А сам же, поки ми розмовляли з керівниками господарства, індивідуально відійшов убік. Про підтримку молоддю ініціативи тольяттинців попрацювати чотирьох днів на об'єктах соціалістичного господарства було ні з ким. Можливо, М. Писка чекає справи важливішої, ніж відсутність у молоді місця для колективного дозвілля? А чне ж це діло? Та й чи зміняться всі існуючі тут проблеми з реконструкцією клубу?

— Як буде клуб, то будемо ходити в гуртки, на вечори і танці й не виїздитимемо в місто, — запевнила Катерина Вотусь.

— У художній самодіяльності беруть участь в основному люди середнього й старшого віку, а молодь ще й підсміюється над їхніми виступами, — жалілася завідувач Т. М. Козьма.

— Якби дали нам інструменти для естради... (Катя).

— Для вокально-інструментального ансамблю потрібні принаймні дві гітари, клавіші, ударник, у селі ж не набереється стільки музикантів. На піаніно он нікому грати... (Т. М. Козьма).

Виходить, у кожного свої аргументи, а толку мало. Питання з новими пластинками, правда, Т. М. Козьма пообіцяла вирішити: «Хай тільки кажуть, що їм треба і скільки, кошти на це дадуть». А от Снігурочки для новорічних вечорів за гроші не купиш. Я запитала К. Вотусь, чи не погодилася б вона зіграти цю привабливу роль. «Я вже була, нехай тепер хтось інший підеш...».

Катя, звичайно, й не підозрювала, що її слова розкривають ще одну причину невдоволення молоді своїм вільним часом. Нічого не робити самому, а якщо й робити, то лише щоб відбудити чергу — такий підхід до будь-якої справи неминує породжує пасивність, загальмованість волі і фантазії, що рівнозначно духовному й емоційному старінню. Відомі істини повторювати набридливо, та доводиться. Якщо ремонт приміщення клубу все ж не тільки від самої молоді залежить, то душевна лень — одна з небагатьох недуг, при якій самолюкування не тільки не протипоказане, а й навпаки, дуже ефективне.

Н. ДАНИЛЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».
Новгородківський район.

Молодому технологу Аппет КЕРГЕЛЬ з Німецької Демократичної Республіки випала честь бути учасником інтернаціональної будови — гірничозбагачувального комбінату окиснених руд, що споруджується поблизу Долинської. За її добре продуманими і розробленими технологічними картами зараз успішно зводяться житлові будинки.

Фото П. АРЧИКОВА.

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

ПРОВІНЦІЙНІ ЗУСТРІЧІ

Кім Олексійович Есенін, драматург, п'єси якого лягають театри країни, приїжджає у невеличке містечко під Владимиром, щоб зібрати матеріал для нової п'єси про князя Югоря.

Так починається фільм Г. Панфілова і О. Червінського «Тема». Але якби історія Батьківщини була для автора темою кровною, а не вигідною тільки тому, що глядач любить історичні оповіді, тоді б не було конфлікту між совістю драматурга і суттю творчості.

У розмові про Чехова одна з героїнь фільму, Саша Ніколаєва, говорить: «І Чехов, і Кім Олексійович мертві, один фізично, інший духовно». К. Есенін, роль якого чудово грає народний артист СРСР М. Ульянов. — людина розумна і разом з тим цинічна. Розмірковуючи над життям і смертю, над покликанням художника, він водночас уже давно не знає, про що писати. Своєї теми, яка хоч щось би сказала людям, у нього нема.

Саша Ніколаєва (артистка І. Чурикова) — це ніби совість Кіма Есеніна. Після зустрічі з нею Кім веде за собою внутрішню розмову: «Навіщо я живу, навіщо я пишу п'єси, навіщо їх ставлять в театрі, коли є Гоголь, Чехов, Булгаков, Погодін, Вамілов? З голоду здохну, але більше ні рядка не напишу».

Мінятися вже пізно. Нім згадує, що він голодний, і цинічно зауважує: «Дикість якась — цей постійний апетит при думках про смерть». І в глядача

одразу зникає співчуття до Кіма як до людини.

Саша раніше знала більшість п'єс Есеніна напам'ять, була заочно в нього закохана. Але тільки до того моменту, поки не дізналася, що був такий Олександр Чижиков, співець нового життя. Він помер ще в минулому столітті, а про нього пам'ятають, йому присвячена експозиція у місцевому музеї. Він і є «бідний геній». Кім загоряється ідеєю написати про нього п'єсу. Твір про того, хто може вдарити в набат, хоча нема ніякої пожежі.

Вдарити в набат... Кім скоро усвідомлює, що йому це не під силу. Саша, однак, готова допомогти, віддати зібрані за багато років матеріали про Чижикова. Кім на якийсь час повірив, що це його тема. Взяв чистий аркуш, написав: «Тема. Провінційні зустрічі». Та жмакветься один аркуш за другим. Правда не дається йому в руки. Так, як раніше, писати він не може. Не може й по-новому. Душа його давно мертва.

Свого часу М. Булгакова запитали: «Чому ж ви не виїдете за кордон, не покинете країни, де, за вашими словами, вам не дають писати те, що ви хочете?». Булгаков відповідав: «Я вважаю, що письменник не може існувати поза Вітчизною». У фільмі «Тема» таке ж питання стоїть перед молодим, але, як йому здається, невизнаним письменником, котрого не друкують. За що — фільм не дає відповіді. Але вибір він робить не булгаковський. Хоча поїхати за кордон, де, як каже Саша, можна

вмерти з нудьги. Бородакий (його грає С. Любшин) кохає Сашу, в вона його, та вони розлучаються, Сашин вибір — Батьківщина, дорожчого від неї нема.

Коли Бородакий вибігає з дому Саші, а вона втрачає свідомість, Есенін, котрий чув усю їхню розмову, переступає через Сашу, що лежить на підлозі, і сідає в машину.

Кінець трагічний. Кім перевертається в машині тоді, коли нібито усвідомив свою жалюгідність перед мистецтвом. З останніх сил він добирається до телефонної будки й дзвонить Саші. Машина вибухає. Можливо, благополуччя Кіма Есеніна розлітається в друзки, і драматург все ж знайде свою тему, що несла б правду життя?

Сильна гра акторів згладжує деякі огріхи в епізодах. Мені здається, наприклад, що гра в піжмурки у квартирі Саші не обгрунтована з точки зору розв'язку сюжету, все це досить банально. Ніби зумисне для Кіма Саша забула зачинити двері, щоб не тільки ми стали свідками сцени з Бородаким, а й він...

Фільм був готовий ще 1979 року, а вийшов на екран тільки тепер. Хочеться вірити, що це буде не остання стрічка, де показується людина мистецтва, котру хвилює пошук нової теми. Нині, коли йде перебудова в усіх сферах нашого життя, фільм «Тема» — це один етап у подоланні стереотипів у поглядах не тільки на мистецтво, а й на буття в цілому.

В. СОРОКІН.

